Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (šesti senat)

z dne 21. septembra 2016*

„Predhodno odločanje — Direktiva 2011/64/EU — Člen 15(1) — Svobodno določanje najvišjih drobnoprodajnih cen za tobačne izdelke s strani proizvajalcev in uvoznikov — Nacionalna ureditev, s katero je trgovcem na drobno prepovedana prodaja teh izdelkov po nižjih cenah od tistih, ki so navedene na tobačni znamki — Prosti pretok blaga — Člen 34 PDEU — Načini prodaje — Člen 101 PDEU v povezavi s členom 4(3) PEU“

V zadevi C-221/15,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo hof van beroep te Brussel (pritožbeno sodišče v Bruslju, Belgija) z odločbo z dne 5. maja 2015, ki je prispela na Sodišče 13. maja 2015, v kazenskem postopku zoper

Etablissements Fr. Colruyt NV,

SODIŠČE (šesti senat),

v sestavi A. Arabadžiev (poročevalec), predsednik senata, J.-C. Bonichot in C. G. Fernlund, sodnika,

generalni pravobranilec: N. Wahl,

sodna tajnica: M. Ferreira, glavna administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 17. februarja 2016,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za Etablissements Fr. Colruyt NV R. Verstraeten in H. De Bauw, odvetnika,

— za belgijsko vlado naprej N. Zimmer, J. Van Holm in M. Jacobs, nato J. Van Holm in M. Jacobs, agenti, skupaj z A. Fromont, odvetnico,

— za francosko vlado G. de Bergues, D. Colas, J. Bousin in S. Ghiandoni, agenti,

— za portugalsko vlado L. Inez Fernandes, A. Brigas Afonso in M. Rebelo, agenti,

— za Evropsko komisijo E. Manhaeve, H. van Vliet in F. Tomat, agenti,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 21. aprila 2016

izreka naslednjo

* Jezik postopka: nizozemščina.

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 15(1) Direktive Sveta 2011/64/EU z dne 21. junija 2011 o strukturi in stopnjah trošarine, ki velja za tobačne izdelke (UL 2011, L 176, str. 24) v povezavi s členoma 20 in 21 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina), člena 34 PDEU in člena 101 PDEU v povezavi s členom 4(3) PEU.

2 Ta predlog je bil vložen v okviru kazenskega postopka zoper družbo Établissements Fr. Colruyt NV (v nadaljevanju: Colruyt), ker je ta tobačne izdelke prodajala po ceni na enoto, ki je bila nižja od cene, ki jo je proizvajalec ali uvoznik navedel na tobačni znamki, nalepljeni na teh izdelkih.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 V uvodnih izjavah 2, 3, 9 in 10 Direktive 2011/64 je navedeno:

„(2) Davčna zakonodaja Unije o tobačnih izdelkih mora zagotoviti pravilno delovanje notranjega trga in hkrati visoke ravni varovanja zdravja […]

(3) Eden od ciljev Pogodbe Evropske unije je ohranjanje ekonomske unije, katere značilnosti so podobne tistim na domačem trgu, znotraj katerega je zdrava konkurenca. Glede tobačnih izdelkov doseganje tega cilja predpostavlja, da v državah članicah obdavčenje, ki vpliva na porabo izdelkov iz tega sektorja, ne izkrivlja pogojev konkurenčnosti in ne ovira prostega pretoka znotraj Unije.

[…]

(9) Kar zadeva trošarine mora uskladitev struktur imeti za posledico konkurenco med različnimi kategorijami tobačnih izdelkov iz iste skupine, ki naj je obračunavanje davkov ne izkrivlja in mora pripeljati do odprtja nacionalnih trgov držav članic.

(10) Konkurenca zahteva sistem svobodnega oblikovanja cen za vse skupine tobačnih izdelkov.“

4 Člen 1 te direktive iz poglavja 1, naslovljenega „Vsebina“, določa:

„Ta direktiva določa splošna načela za uskladitev strukture in stopenj trošarine, s katero države članice obdavčijo tobačne izdelke.“

5 Člen 7(1), prvi pododstavek, navedene direktive določa:

„Cigarete, proizvedene v Uniji in tiste, uvožene iz tretjih držav se obdavčijo s trošarino *ad valorem*, izračunano glede na najvišjo drobnoprodajno ceno, vključno s carinami, ter s specifično trošarino, ki se izračuna na enoto izdelka.“

6 Člen 15(1) te direktive določa:

„Proizvajalci oziroma njihovi zastopniki ali pooblaščeni posredniki v Uniji in uvozniki tobaka iz tretjih držav lahko svobodno določijo najvišjo drobnoprodajno ceno za vsak svoj izdelek in za vsako državo članico, v kateri se zadevni izdelki sprostijo v porabo.

Vendar pa prvi pododstavek ne sme ovirati delovanja nacionalnih pravnih sistemov glede kontrole cen ali upoštevanja predpisanih cen, če so sistemi združljivi z zakonodajo Unije.“

Belgijsko pravo

7 Člen 7(2a), točka 1, Wet betreffende de bescherming van de gezondheid van de gebruikers op het stuk van de voedingsmiddelen en andere producten (zakon o varovanju zdravja potrošnikov v zvezi z živili in drugimi proizvodi, Belgisch Staatsblad z dne 8. aprila 1977, str. 4501) z dne 24. januarja 1977 v različici, ki se uporabi glede na čas dejanskega stanja v postopku v glavni stvari (v nadaljevanju: zakon o varovanju zdravja), določa:

„Oglaševanje tobaka, izdelkov iz tobaka in podobnih izdelkov (v nadaljevanju: tobačni izdelki) in sponzoriranje z uporabo takih izdelkov sta prepovedana.

Oglaševanje ali sponzoriranje je kakršno koli sporočanje ali dejanje, ki je neposredno ali posredno namenjeno pospeševanju prodaje, ne glede na kraj, uporabljena sredstva sporočanja in tehniko.“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

8 Družba Colruyt v Belgiji upravlja več istoimenskih supermarketov.

9 Po preiskavi federale overheidsdienst van volksgezondheid (zvezna javna služba za javno zdravje, Belgija) je openbaar ministerie (državno tožilstvo, Belgija) ugotovilo, da je družba Colruyt v svojih supermarketih uporabila oglaševanje tobaka, ki je prepovedano na podlagi člena 7(2a), točka 1, zakona o varovanju zdravja. Družba Colruyt naj bi tako razne tobačne izdelke prodajala:

— po ceni na enoto, ki je bila nižja od cene, ki jo je proizvajalec ali uvoznik navedel na tobačni znamki, nalepljeni na teh izdelkih;

— s količinskim popustom, ki je bil označen tako, da je bila na prodajni polici prikazana cena na rumeno-rdeči podlagi;

— z začasnim splošnim 3-odstotnim popustom za vse kupce;

— s splošnim 3-odstotnim popustom za posebno skupino oseb, in sicer za člane mladinskih organizacij, tako imenovanim kampkorting (taborniški popust).

10 Družbi Colruyt je bilo s sodbo correctionele rechtbank te Brussel (kazensko sodišče v Bruslju, Belgija) z dne 10. maja 2013 med drugim naloženo plačilo 270.000 EUR kazni zaradi kršitve navedene določbe.

11 Družba Colruyt je vložila pritožbo pri hof van beroep te Brussel (pritožbeno sodišče v Bruslju, Belgija), v kateri je zlasti zatrjevala, da prepoved določanja drobnoprodajnih cen, ki so nižje od tiste, ki jo je proizvajalec ali uvoznik navedel na tobačni znamki, nalepljeni na tobačnih izdelkih, ni združljiva s členom 15(1) Direktive 2011/64, členom 34 PDEU in členom 101 PDEU v povezavi s členom 4(3) PEU.

12 V teh okoliščinah je hof van beroep te Brussel (pritožbeno sodišče v Bruslju) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali člen 15(1) Direktive 2011/64, po potrebi v povezavi s členoma 20 in 21 Listine, nasprotuje nacionalnemu ukrepu, ki trgovcem na drobno nalaga spoštovanje minimalnih cen tako, da jim prepoveduje, da bi za tobačne izdelke določili ceno, ki je nižja od tiste, ki jo je proizvajalec/uvoznik navedel na tobačni znamki?

2. Ali člen 34 PDEU nasprotuje nacionalnemu ukrepu, ki trgovcem na drobno nalaga spoštovanje minimalnih cen tako, da jim prepoveduje, da bi za tobačne izdelke določili ceno, ki je nižja od tiste, ki jo je proizvajalec/uvoznik navedel na tobačni znamki?

3. Ali člen 4(3) [PEU] v povezavi s členom 101 PDEU nasprotuje nacionalnemu ukrepu, ki trgovcem na drobno nalaga spoštovanje minimalnih cen tako, da jim prepoveduje, da bi za tobačne izdelke določili ceno, ki je nižja od tiste, ki jo je proizvajalec/uvoznik navedel na tobačni znamki?“

Dopustnost predloga za sprejetje predhodne odločbe

13 Belgijska vlada zatrjuje, da je predlog za sprejetje predhodne odločbe nedopusten, prvič, ker naj se člen 7(2a), točka 1, zakona o varovanju zdravja ne bi nanašal na predmet spora v postopku v glavni stvari, saj naj bi bile cene nadaljnje prodaje na drobno tobačnih izdelkov v Belgiji urejene z drugimi določbami belgijskega prava. Drugič, zatrjuje, da je razlaga Direktive 2011/64 brezpredmetna za rešitev spora, ker naj namen navedenega člena 7(2a), točka 1, ne bi bil prenos te direktive v belgijsko pravo. Tretjič, meni, da predložitvena odločba ne izpolnjuje pogojev iz člena 94 Poslovnika Sodišča, saj naj ne bi vsebovala dovolj podatkov o dejanskem in pravnem okviru navedenega spora niti natančne opredelitve razlogov, ki so predložitvenemu sodišču vzbudili dvom glede razlage določb prava Unije. Tudi francoska vlada navaja dvome o dopustnosti tega predloga.

14 V zvezi s tem je treba opozoriti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča za vprašanja v zvezi z razlago prava Unije, ki jih nacionalna sodišča postavijo v pravnem in dejanskem okviru, ki so ga pristojna opredeliti sama in katerega pravilnosti Sodišče ne preizkuša, velja domneva upoštevnosti. Sodišče lahko odločanje o predlogu nacionalnega sodišča za sprejetje predhodne odločbe zavrne samo, če je očitno, da zahtevana razlaga prava Unije nima nobene zveze z dejanskim stanjem ali predmetom spora v postopku v glavni stvari, če je problem hipotetičen ali če Sodišče nima na voljo pravnih in dejanskih elementov, da bi lahko na postavljena vprašanja dalo koristne odgovore (sodba z dne 16. julija 2015, Sommer Antriebs- und Funktechnik, C-369/14, EU:C:2015:491, točka 32 in navedena sodna praksa).

15 V zvezi s prvim razlogom za nedopustnost predloga za sprejetje predhodne odločbe zadostuje opozoriti, da v okviru postopka, določenega v členu 267 PDEU, ni dolžnost Sodišča, da presoja razlago določb nacionalnega prava niti da razsoja o tem, ali je razlaga teh določb s strani nacionalnega sodišča pravilna (sodba z dne 7. oktobra 2010, dos Santos Palhota in drugi, C-515/08, EU:C:2010:589, točka 18).

16 V zvezi z drugim razlogom za nedopustnost, ki ga je navedla belgijska vlada, se ne zdi očitno, da je položaj iz postopka v glavni stvari izključen iz področja uporabe Direktive 2011/64 ali vsaj da člen 7(2a), točka 1, zakona o varovanju zdravja ne bi mogel nikakor odvzeti polnega učinka nekaterim določbam te direktive in da predlagana razlaga navedene direktive nima nobene zveze z dejanskim stanjem ali predmetom spora v postopku v glavni stvari. Poleg tega se ta ugovor nanaša na vsebino prvega vprašanja za predhodno odločanje.

17 V zvezi s tretjim razlogom za nedopustnost je treba ugotoviti, da je predložitveno sodišče v obravnavanem primeru pravni in dejanski okvir, v katerega se umešča spor o glavni stvari, predstavilo dovolj natančno, da lahko Sodišče koristno odgovori na predložena vprašanja in da lahko zadevne osebe iz člena 23 statuta Sodišča Evropske unije predložijo stališča. Poleg tega je iz predložitvene odločbe razvidno, da predložitveno sodišče dvomi o združljivosti nacionalne ureditve iz postopka v glavni stvari z določbami prava Unije, katerih razlaga se predlaga, in da bi se obtožbe proti družbi Colruyt v primeru nezdružljivosti te ureditve z navedenimi določbami štele za neutemeljene.

18 Glede na navedeno je treba ugotoviti, da je predlog za sprejetje predhodne odločbe dopusten.

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

19 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 15(1) Direktive 2011/64 v povezavi s členoma 20 in 21 Listine razlagati tako, da nasprotuje nacionalni ureditvi, kot je ta v postopku v glavni stvari, s katero se trgovcem na drobno prepoveduje prodaja tobačnih izdelkov po ceni na enoto, ki je nižja od cene, ki jo je proizvajalec ali uvoznik navedel na tobačni znamki, nalepljeni na teh izdelkih.

20 Kot je razvidno iz člena 1 Direktive 2011/64, je njen cilj določiti splošna načela za uskladitev struktur in stopenj trošarine, s katero države članice obdavčijo tobačne izdelke. Ta direktiva je torej del davčne zakonodaje Unije, ki se uporabi za tobačne izdelke in katere namen je v skladu z uvodno izjavo 2 navedene direktive med drugim zagotoviti pravilno delovanje notranjega trga.

21 Poleg tega je iz uvodne izjave 3 Direktive 2011/64 razvidno, da se za doseganje tega cilja z njo želi zagotoviti, da v državah članicah obdavčenje, ki vpliva na porabo izdelkov iz sektorja tobačnih izdelkov, ne izkrivlja pogojev konkurenčnosti in ne ovira prostega pretoka teh izdelkov znotraj Unije. Natančneje, v uvodni izjavi 9 te direktive je navedeno, da mora uskladitev struktur trošarin povzročiti, da konkurence med različnimi kategorijami tobačnih izdelkov iz iste skupine ne izkrivlja obračunavanje davkov, in s tem privesti do odprtja nacionalnih trgov držav članic.

22 Iz navedenega izhaja, da je namen Direktive 2011/64 zagotoviti pravilno delovanje notranjega trga v zvezi z uporabo trošarin na izdelke iz sektorja tobačnih izdelkov v državah članicah.

23 Člen 15(1), prvi pododstavek, te direktive je treba razlagati glede na ta cilj. Ta člen določa, da lahko proizvajalci oziroma njihovi zastopniki ali pooblaščeni posredniki v Uniji in uvozniki tobaka iz tretjih držav svobodno določijo najvišjo drobnoprodajno ceno za vsak svoj izdelek in za vsako državo članico, v kateri se zadevni izdelki sprostijo v porabo, da se zagotovi, da lahko med njimi dejansko obstaja konkurenca.

24 Sodišče je presodilo, da je namen te določbe na eni strani zagotoviti, da se za določitev osnove za izračun proporcionalne trošarine za tobačne izdelke, in sicer je to najvišja drobnoprodajna cena za te proizvode, v vseh državah članicah uporabljajo enaka pravila, na drugi strani pa ohraniti svobodo teh gospodarskih subjektov, ki jim omogoča, da dejansko izkoristijo konkurenčno prednost, ki jo imajo na podlagi morebitnih nižjih lastnih cen (glej po analogiji sodbo z dne 4. marca 2010, Komisija/Francija, C-197/08, EU:C:2010:111, točka 36).

25 Poleg tega je ta določba del mehanizma obdavčitve tobaka, v skladu s katerim velja cena, ki jo določi proizvajalec ali uvoznik in odobri javni organ, kot najvišja cena in se kot taka upošteva na vseh stopnjah tržne verige do prodaje potrošniku, da bi se izognilo temu, da bi se s prekoračitvijo te cene ogrožala integriteta davčnih prejemkov (glej v tem smislu sodbo z dne 4. marca 2010, Komisija/Francija, C-197/08, EU:C:2010:111, točka 43).

26 Namen člena 15(1), prvi pododstavek, Direktive 2011/64 je torej zagotoviti, da uporaba pravil v zvezi s trošarinami za tobačne izdelke ne posega v nujne zahteve za obstoj konkurence, med kateri je, kot je to razvidno iz uvodne izjave 10 te direktive, sistem svobodnega oblikovanja cen za vse skupine tobačnih izdelkov s strani proizvajalcev ali uvoznikov.

27 Sodišče je tako v bistvu presodilo, da člena 15(1) Direktive 2011/64 ni mogoče razlagati tako, da nasprotuje ureditvi, s katero se, kadar se tobačni izdelki, ki so proizvedeni v državi ali v njo uvoženi, prodajajo potrošniku, določa prodajna cena, in sicer je to cena, navedena na tobačni znamki, če je to ceno svobodno določil proizvajalec ali uvoznik (glej po analogiji sodbo z dne 16. novembra 1977, GB-Inno-BM, 13/77, EU:C:1977:185, točki 63 in 64).

28 V okoliščinah postopka v glavni stvari določba nacionalne ureditve, kot je člen 7(2a), točka 1, zakona o varovanju zdravja, s katero se glede na podatke, ki jih je posredovalo predložitveno sodišče, prodajalcem na drobno med drugim prepoveduje prodaja tobačnih izdelkov po ceni na enoto, ki je nižja od cene, ki jo je proizvajalec ali uvoznik navedel na tobačni znamki, nalepljeni na teh izdelkih, ob upoštevanju posebnosti mehanizma obdavčitve tobaka res povzroči, da se tem gospodarskim subjektom, kadar se ti izdelki prodajajo potrošniku, določa cena, navedena na teh znamkah. Vendar iz spisa, predloženega Sodišču, ni razvidno, da ta določba ureja določanje cene, ki jo je proizvajalec ali uvoznik navedel na navedeni znamki, niti da se ta določba kako drugače nanaša na uporabo trošarine za tobačne izdelke.

29 Zato se taka nacionalna določba ne nanaša na položaj, za katerega se uporabi člen 15(1) Direktive 2011/64. Ta člen tej določbi tako ne nasprotuje.

30 Te razlage ne omaja trditev družbe Colruyt, da to, da se trgovcem na drobno na podlagi navedenega člena 15(1) ne prizna pravica določiti ceno za prodajo tobačnih izdelkov potrošniku, pomeni neupravičeno diskriminacijo, ki je v nasprotju s členoma 20 in 21 Listine, med trgovci na drobno, ki so tudi uvozniki, in trgovci na drobno, ki to niso. Ti določbi Listine namreč nikakor ne moreta razširiti področja uporabe Direktive 2011/64 na določanje minimalne cene s strani trgovcev na drobno, na katero se uporabljanje trošarine za tobačne izdelke načeloma ne nanaša.

31 Iz vsega navedenega izhaja, da je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 15(1) Direktive 2011/64 razlagati tako, da ne nasprotuje nacionalni ureditvi, kot je ta v postopku v glavni stvari, s katero se trgovcem na drobno prepoveduje prodaja tobačnih izdelkov po ceni, ki je nižja od drobnoprodajne cene, ki jo je proizvajalec ali uvoznik navedel na tobačni znamki, nalepljeni na teh izdelkih, če je to ceno svobodno določil proizvajalec ali uvoznik.

Drugo vprašanje

32 Predložitveno sodišče z drugim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 34 PDEU razlagati tako, da nasprotuje nacionalni ureditvi, kot je ta v postopku v glavni stvari, ki trgovcem na drobno prepoveduje prodajo tobačnih izdelkov po ceni na enoto, ki je nižja od cene, ki jo je proizvajalec ali uvoznik navedel na tobačni znamki, nalepljeni na teh izdelkih.

33 Člen 34 PDEU določa, da so med državami članicami prepovedane količinske omejitve pri uvozu in vsi ukrepi z enakim učinkom. Iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je treba vsak ukrep države članice, ki bi lahko neposredno ali posredno, dejansko ali potencialno oviral trgovino v Uniji, šteti za ukrep z enakim učinkom kot količinske omejitve v smislu navedenega člena (sodbi z dne 11. julija 1974, Dassonville, 8/74, EU:C:1974:82, točka 5, in z dne 23. decembra 2015, Scotch Whisky Association in drugi, C-333/14, EU:C:2015:845, točka 31).

34 Tako so ukrepi z enakim učinkom kot količinske omejitve ovire za prosti pretok blaga, ki ob neusklajenosti nacionalnih zakonodaj nastanejo kot posledica uporabe pravil v zvezi s pogoji, ki jih mora izpolnjevati blago, ki prihaja iz drugih držav članic, kjer je zakonito proizvedeno in trženo, čeprav se te določbe brez razlikovanja uporabljajo za vse proizvode (glej v tem smislu sodbo z dne 20. februarja 1979, Rewe-Zentral, imenovano „Cassis de Dijon“, 120/78, EU:C:1979:42, točke 6, 14 in 15).

35 Uporaba nacionalnih določb, ki omejujejo ali prepovedujejo nekatere načine prodaje, za proizvode iz drugih držav članic pa ne more neposredno ali posredno, dejansko ali potencialno ovirati trgovine v Uniji v smislu te sodne prakse, če se te določbe uporabljajo za vse zadevne gospodarske subjekte, ki opravljajo dejavnost na nacionalnem ozemlju, in če na enak način, pravno in dejansko, vplivajo na trženje nacionalnih proizvodov in proizvodov iz drugih držav članic. Če so namreč ti pogoji izpolnjeni, uporaba takih predpisov za prodajo proizvodov iz druge države članice, ki izpolnjujejo pravila, ki jih je določila ta država, ne ovira njihovega dostopa do trga oziroma ga ne ovira bolj kot dostop nacionalnih proizvodov (sodba z dne 10. februarja 2009, Komisija/Italija, C-110/05, EU:C:2009:66, točka 36).

36 Zato je treba ukrepe, ki jih država članica izvaja z namenom ali z učinkom manj ugodnega obravnavanja proizvodov, ki prihajajo iz drugih držav članic, in ukrepe iz točke 34 te sodbe šteti za ukrepe z enakim učinkom kot količinske omejitve pri uvozu v smislu člena 34 PDEU. Tako je treba obravnavati tudi vse druge ukrepe, ki ovirajo dostop do trga države članice za proizvode druge države članice (glej v tem smislu sodbo z dne 10. februarja 2009, Komisija/Italija, C-110/05, EU:C:2009:66, točka 37).

37 V zvezi s tem velja, da če se nacionalna ureditev v zvezi s ceno tobačnih izdelkov, kot je vsebovana v členu 7(2a), točka 1, zakona o varovanju zdravja, ne nanaša na lastnosti teh proizvodov, ampak samo na načine, kako se lahko prodajajo, je treba šteti, da se nanaša na načine prodaje (glej po analogiji sodbo z dne 30. aprila 2009, Fachverband der Buch- und Medienwirtschaft, C-531/07, EU:C:2009:276, točka 20).

38 V zvezi z vprašanjem, ali taka ureditev izpolnjuje pogoje iz točke 35 te sodbe, je treba na eni strani poudariti, da se nacionalna določba, kot je navedeni člen 7(2a), točka 1, ki trgovcem na drobno prepoveduje prodajo tobačnih izdelkov po ceni na enoto, ki je nižja od cene, ki jo je proizvajalec ali uvoznik navedel na tobačni znamki, nalepljeni na teh izdelkih, uporablja za vse zadevne gospodarske subjekte, ki svojo dejavnost opravljajo na nacionalnem ozemlju.

39 Na drugi strani ta določba, ker se ne nanaša na določanje cene, navedene na tej znamki, s strani uvoznikov proizvodov iz drugih držav članic in ti uvozniki lahko še naprej svobodno določajo to ceno, ne more preprečiti dostopa tobačnih izdelkov iz druge države članice do belgijskega trga ali ga ovirati bolj kot dostop nacionalnih tobačnih izdelkov.

40 Tako taka ureditev ni ukrep z enakim učinkom kot količinska omejitev uvoza, prepovedan s členom 34 PDEU.

41 Iz navedenega izhaja, da je treba na drugo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 34 PDEU razlagati tako, da ne nasprotuje nacionalni ureditvi, kot je ta v postopku v glavni stvari, s katero se trgovcem na drobno prepoveduje prodaja tobačnih izdelkov po ceni na enoto, ki je nižja od cene, ki jo je proizvajalec ali uvoznik navedel na tobačni znamki, nalepljeni na teh izdelkih, če je to ceno svobodno določil uvoznik.

Tretje vprašanje

42 Predložitveno sodišče s tretjim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 101 PDEU v povezavi s členom 4(3) PEU razlagati tako, da nasprotuje nacionalni ureditvi, kot je ta v postopku v glavni stvari, s katero se trgovcem na drobno prepoveduje prodaja tobačnih izdelkov po ceni na enoto, ki je nižja od cene, ki jo je proizvajalec ali uvoznik navedel na tobačni znamki, nalepljeni na teh izdelkih.

43 Iz ustaljene sodne prakse Sodišča izhaja, da se člen 101 PDEU sicer res nanaša le na ravnanje podjetij, in ne na zakonodajo ali druge predpise, ki jih sprejmejo države članice, vendar pa je res tudi, da ta člen v povezavi s členom 4(3) PEU, ki določa dolžnost sodelovanja med Evropsko unijo in državami članicami, državam članicam nalaga, da ne sprejmejo ali ne ohranjajo v veljavi ukrepov, tudi zakonskih

ali podzakonskih, ki bi lahko izničili polni učinek pravil o konkurenci, ki veljajo za podjetja (sodba z dne 4. septembra 2014, API in drugi, od C-184/13 do C-187/13, C-194/13, C-195/13 in C-208/13, EU:C:2014:2147, točka 28 in navedena sodna praksa).

44 Za kršitev člena 101 PDEU v povezavi s členom 4(3) PEU gre, če država članica bodisi predpiše ali spodbuja sklepanje sporazumov, ki so v nasprotju s členom 101 PDEU, ali krepi učinke takih sporazumov bodisi svojim predpisom odvzame naravo državnega ukrepa s prenosom pristojnosti za sprejetje odločitev, ki posegajo v gospodarsko sfero, na zasebne subjekte (sodba z dne 4. septembra 2014, API in drugi, od C-184/13 do C-187/13, C-194/13, C-195/13 in C-208/13, EU:C:2014:2147, točka 29).

45 Vendar pa ureditev, katere namen ni predpisati sklepanje sporazumov med dobavitelji in trgovci na drobno ali druga ravnanja, kot so določena v členu 101(1) PDEU, temveč, nasprotno, javnim organom podeljuje odgovornost za določitev cen prodaje potrošnikom, ne krši te določbe v povezavi s členom 4(3) PEU (glej v tem smislu sodbo z dne 29. januarja 1985, Cullet in Chambre syndicale des réparateurs automobiles et détaillants de produits pétroliers, 231/83, EU:C:1985:29, točki 17 in 18). Prav tako ne predpisuje ali spodbuja sklepanja protikonkurenčnih sporazumov ureditev, ki določa prepoved, ki zadostuje sama po sebi (glej v tem smislu sodbo z dne 17. novembra 1991, Ohra Schadeverzekeringen, C-245/91, EU:C:1993:887, točka 11).

46 Kot je bilo ugotovljeno v točki 28 te sodbe, se z določbo nacionalne ureditve, kot je člen 7(2a), točka 1, zakona o varovanju zdravja, trgovcem na drobno, kadar se tobačni izdelki prodajajo potrošniku, določa cena, in sicer cena, ki jo je proizvajalec ali uvoznik navedel na tobačni znamki, nalepljeni na teh izdelkih. Taka ureditev ne predpisuje niti ne spodbuja sklepanja sporazumov med dobaviteljem in trgovcem na drobno, temveč zadostuje sama po sebi, saj neposredno določa ceno, ki jo uporabijo trgovci na drobno. Prav tako iz spisa, ki je bil predložen Sodišču, ni razvidno, da bi pred sprejetjem člena 7(2a), točka 1, zakona o varovanju zdravja obstajal kak sporazum o cenah nadaljnje prodaje, ki bi bile določene v sektorju tobačnih izdelkov.

47 Poleg tega navedeni člen 7(2a), točka 1, ne prenaša obveznosti določitve cene, ki jo uporabijo trgovci na drobno, ali sprejetja drugih odločitev, ki posegajo v gospodarsko sfero, na zasebne subjekte.

48 V teh okoliščinah ureditev, kot je ta v postopku v glavni stvari, členu 101(1) PDEU ne more odvzeti polnega učinka.

49 Iz navedenega izhaja, da je treba na tretje vprašanje odgovoriti, da je treba člen 101 PDEU v povezavi s členom 4(3) PEU razlagati tako, da ne nasprotuje nacionalni ureditvi, kot je ta v postopku v glavni stvari, s katero se trgovcem na drobno prepoveduje prodaja tobačnih izdelkov po ceni na enoto, ki je nižja od cene, ki jo je proizvajalec ali uvoznik navedel na tobačni znamki, nalepljeni na teh izdelkih.

Stroški

50 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (šesti senat) razsodilo:

1. **Člen 15(1) Direktive Sveta 2011/64/EU z dne 21. junija 2011 o strukturi in stopnjah trošarine, ki velja za tobačne izdelke je treba razlagati tako, da ne nasprotuje nacionalni ureditvi, kot je ta v postopku v glavni stvari, s katero se trgovcem na drobno prepoveduje prodaja tobačnih**

izdelkov po ceni na enoto, ki je nižja od cene, ki jo je proizvajalec ali uvoznik navedel na tobačni znamki, nalepljeni na teh izdelkih, če je to ceno svobodno določil proizvajalec ali uvoznik.

2. **Člen 34 PDEU je treba razlagati tako, da ne nasprotuje nacionalni ureditvi, kot je ta v postopku v glavni stvari, s katero se trgovcem na drobno prepoveduje prodaja tobačnih izdelkov po ceni na enoto, ki je nižja od cene, ki jo je proizvajalec ali uvoznik navedel na tobačni znamki, nalepljeni na teh izdelkih, če je to ceno svobodno določil uvoznik.**

3. **Člen 101 PDEU v povezavi s členom 4(3) PEU je treba razlagati tako, da ne nasprotuje nacionalni ureditvi, kot je ta v postopku v glavni stvari, s katero se trgovcem na drobno prepoveduje prodaja tobačnih izdelkov po ceni na enoto, ki je nižja od cene, ki jo je proizvajalec ali uvoznik navedel na tobačni znamki, nalepljeni na teh izdelkih.**

Podpisi